

[Vestergaard Poulsen.]

er det bedste derfor ikke for godt — således også når talen er om den forebyggende børne- og ungdomsforsorg og dens muligheder.

Det lovforslag, som vi her behandler, skal ses under denne synsvinkel. Lovforslaget skal give os det fundament, som en stor og ofte meget idealistisk indstillet kreds af kvinder og mænd inden for den forebyggende børneforsorg gennem en række af år har set hen til med forventning.

I vor teknokratiske tidsalder, hvor vi selv og vort land, et af Europas førende landbrugslande, mere og mere må omstilles til et industrisamfund, kaldes der på flere og flere kvinder til at medvirke i industriproduktionen og i erhvervslivet i øvrigt, og hvad var vort moderne industrisamfund uden disse travle og flittige kvinder? Med industrialiseringen vokser behovet for, at mødrene, og her ikke mindst den enlige moder, kan få børnene anbragt på betryggende vis uden for hjemmet. Behovet for børneinstitutioner har igennem mange år været voksende, og dette gælder ikke mindre efterspørgslen efter personale til disse.

Antallet af sådanne institutioner er vokset meget stærkt i de seneste år, idet byggeriet af disse blev frigivet for nylig. Der findes nu pr. 30. september 1968 i alt 1.109 børnehaver, der findes 39 legesteder, der findes 223 fritidshjem og 265 fritidsklubber og ungdomsklubber, og i disse institutioner er der anbragt lige ved 62.000 børn. Man kan altså forstå, at det er et meget stort område. Desuden er der planlagt børnehaver, fritidshjem, legesteder og godkendt institutioner til i alt 7.200 børn foruden at der er projekteret andre institutioner med næsten 20.000 pladser, hvortil kommer et voksende antal børnehaveklasser i folkeskolen, vel et par hundrede.

Ifølge lovforslagets bemærkninger regnes der med et årligt uddannelsesbehov i de nærmest kommende år på 1.000 børnehavepædagoger og 200 fritidspædagoger. Til hele dette store pædagogiske område kræves, at mange unge modtager så god en uddannelse, som det er praktisk gørligt, og her betyder dette lovforslag en meget væsentlig forbedring. Jeg er glad for, at det i lovforslagets bemærkninger står anført, at uddannelsen

af børnehavelærere i sin tid blev påbegyndt på rent privat grundlag, det var i 1885. Det private initiativs linje er ubrudt. Nu har vi udelukkende private børnehave- og fritidshjemsseminarier, og disse uddannelsessteder har selvfølgelig fuldt op at gøre.

Skal de mange krav af såvel pædagogisk som psykologisk og praktisk art, der nu stilles til børnehave- og fritidspædagoger, kunne honoreres, må uddannelsesstiden øges. At flere og flere børnehaveklasser oprettes ved skolerne ud over landet, forstærker kun nødvendigheden deraf, men det kræver også en betydelig forøgelse af uddannelseskapaцитeten.

Jeg skal ikke komme meget ind på lovforslagets enkeltheder, de egner sig bedst til udvalgsarbejde. Men mit helhedsindtryk er, at det arbejdsudvalg, som ministeriet nedsatte i 1963, har haft held til med den afgivne betænkning at skabe et godt grundlag at bygge lovforslaget op på. Lovforslagets formålsparagraf udtrykker ved sin rummelighed et godt sigte. At uddannelse erhvervet andre steder kan indgå i pædagoguddannelsen, må absolut synes praktisk, og at der på seminarierne kan indrettes undervisning som led i beslægtede uddannelser, kan betyde et stort plus for hele den sociale uddannelsessektor og give mange flere frugtbare muligheder end tidligere.

Det foreslåede uddannelsesråd, som skal holde mindst ét årligt møde, kan synes meget stort. Må jeg spørge ministeren, hvorfor seminariernes ansvarlige bestyrelser efter lovforslaget overhovedet slet ikke skal repræsenteres i rådet. Det er dog bestyrelserne, som har det endelige ansvar for hvert enkelt seminarium, og det er bestyrelsen, som i mange tilfælde har taget initiativet til seminariets oprettelse.

Der er sket en vis liberalisering med hensyn til optagelse af elever, men hvorfor en aldersgrænse på 18½ år ved uddannelsens begyndelse? Skal § 5, stk. 2, forstås således, at ministeren kan ændre denne aldersgrænse?

Angående § 11, stk. 2, forekommer det mig rimeligt, om lærerrådets sammensætning og beføjelser blev fastlagt i loven; derved kunne vi senere skåne ministeren og andre implicerede.

Lovforslaget åbner mulighed for at oprette statsseminarier, men dette afbalan-